

Over breene opunder Lauv-vola.

Fjerde marsjdag. Over Selbyggliene, helt innunder Lauv-vola. Et herlig utsyn mot vest til Fongen og Ruten. Vi er oppe i det vildeste og mest stor-slagne fjellparti i Trøndelagens østli-

ge fjellmark. Her ligger ennå snøen i begynnelsen av august i store breer, som det heldigvis er lett å kjøre over.

Vi når etter tre dages marsj over veiløst fjell til kjørevei ved Gamalvollsjøen. Vei! For en herlig oppfinnelse, for en kraftbesparelse! Hestene vrinsker tilfreds, og kjerrene triller så velnøgde bortover sandveien. Kuskene setter sig opi. De skrever fornøid i trygg bredhet på kuskebukken. Hvad mon de tenker på? Er det undring over at der i Norges storting fins representanter som vil spare på veibudgettet?

Hans Hiorth.

EN BESTIGNING AV STORE TROLLTIND

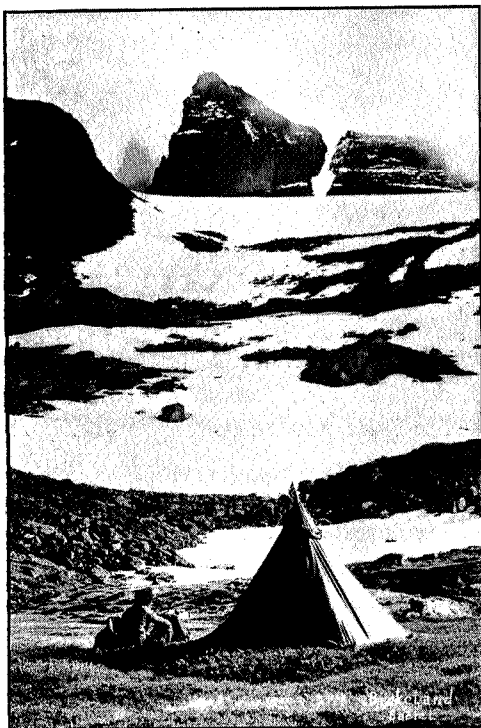
AV ERLING BIRKELAND

Plask, plask, sa det hver dag, og ferien stod for døren. Alle som den uken skulde avsted, og vi to «travere» med dem, så sig fortvilt på den grå tåkevegg som ikke gav blick lenger enn bort til Sekken.

I allslags vær travet vi omkring i Romsdals- og Sunnmørsfjellene og bestemte oss for å avslutte ferieturen med en bestigning av Trolltindene.

Vi kom ned til Marstein fra «Mannen» (en enslig nål oppe i fjellet overfor Horgheim) i øsende regnvær, og det så således ikke lyst ut for vår planlagte tur. Allikevel tok vi ned til gården Nora, som er vår stasjon når vi bestiger Trolltindene fra den kant. Her blev vi som alltid godt mottatt og fikk komplettert vår varebeholdning, som var skrumpet sterkt inn, og neste morgen startet vi i strålende solskin og fikk de beste ønsker med på veien. Uvant med solskin og varme blev vi snart late, og med våre tilsammen 40 kilos pakninger blev bestigningen oppover Norafjellet den dag en seig tørn. Det tok 5 timer frem til «frokostplassen», en strekning som ellers tar ca. 2 timer. Frokostplassen er en liten grønn slette i 1200 meters høide ved foten av Adelsbreen, omgitt av store urer. En liten elv slynger sig omkring, og det er således en ideell teltplass med glimrende utsikt. I øst Vengetindene og Romsdalshorn, i syd på den annen side av Adelsbreen Trolltindene med Nordklørne mot vest, nordover dypt under oss slynger Rauma sig gjennom Romsdalen.

Betraktninger måtte vi la henstå til senere, for å gå igang med reisning av teltet og matlagning. Snart stod teltet reist og middagsmaten putret over primusen. Å, hvor vi nød seikaker,

Store Trolltind og Lavskar sett fra Frokostplassen. (Fot. Birkeland).

viste det sig dessverre at breen var seget fra og der var en dyp slukt mellom oss og fjellet. Etter litt søken til begge sider fant vi en noenlunde bra overgang, fikk da tauget på og stod kort etter med fast fjell under føttene på en avsats litt lavere enn breen. Klatringen kunde gått bra rett op; men der hang på kanten av Norddryggen en stor skavl, som i solsteken truet med å rutsje ut, og vilde da hurtig sendt oss tilbake til breen. Vi blev derfor tvunget bort i noe råttent fjell tilhøre, litt etter inn i en temmelig loddrett renne, hvor vi ved å stemme ryggen i den ene side og knærne i den annen, aket oss op til en avsats $\frac{1}{2}$ meter bred og 6 å 7 meter lang. Her satt en rype og betraktet oss forbausset, men ganske rolig, sannsynligvis hadde den ennu ikke

pannekaker og søtsuppe, skrubbsultne som vi var etter dagens slit. Ut på kvelden kom der 4 stykker fra Åndalsnes og satte op telt. De skulde også på Store Trolltind, men ad en annen vei.

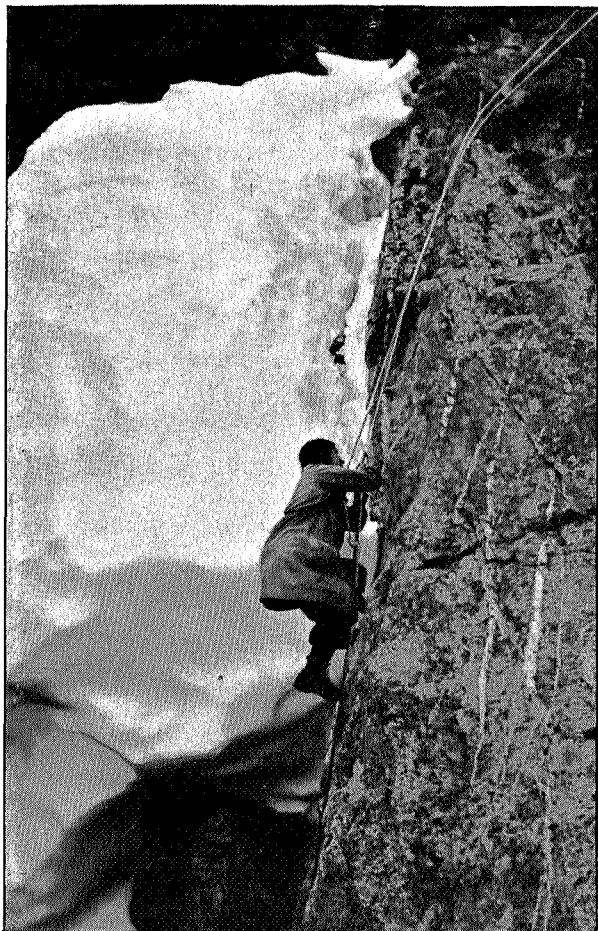
Kl. 5 tørnet vi ut og begav oss med klatresekker med litt niste, taug o. s. v. på ryggen, henover Adelsbreen. — Denne var til å begynne med fast å gå på; men etter hvert som solen fikk mere makt, blev den løs og tung. Men fremover gikk det, og etter to timers marsj stod vi under den bratte sne-tunge som skulde bringe oss over i fjellet under Nordklørne. Da vi nådde kanten av denne,

lært å kjenne frykt for verdensuhyret, mennesket. Vi gikk ut avsatsen tilhøre rundt en stor blokk og så rett op til Nordklørne, som vi nådde etter ca. 1 times klatring. Mellom Klørne og Norddryggen er der en noe helleaktig egg, som tildels var vrien da der ofte var langt mellom takene. Dypt under oss lå Isterdalen på høire side, og på venstre Adelsbreen, og for enden av denne kunde vi såvidt skimte teltet som en ganske liten prikk. På Norddryggen lå der (tross den sene årstid) en masse sne, og da solen hadde stekt i flere timer, var den blitt så løs at vi sank i til knærne.

Men vi slet oss da frem til Sheppards skar. Dette ser fra Norddryggen meget utilgjengelig ut. Eggen ned i skaret smalner av til noen få fots bredde, og situasjonen forverredes denne gang på grunn av sneen som lå nedover eggen og nede i skaret dannet en skavl, så her måtte der legges forankring mens den ene smøg sig forsiktig over til den annen side, hvor der reiste sig en utilgjengelig ca. 100 meter høi loddrett vegg. Men ved å traversere ut til venstre lykkedes det oss å omgå veggen. Vi befant oss på en hylle, som fortsetter nærmest som et galleri en 30 å 40 meter skrått opover. Der var lavt under hodet, så vi måtte nærmest krype på fire og være yderst forsiktig, da der var mye løst fjell. Her i skyggesiden var det temmelig kaldt; men snart

Nordklørne, Trolltindene. (Fot. Birkeland).

Nedfiring i Trolltindene (Sheppards skar).
(Fot. Birkeland).

stakk vi hodet over kanten og var atter oppe i solsteken — vi skyndte oss bortover og ned i Lavskar (her kommer den almindelige rute op) og tok en velfortjent rast efter den strabadsløse tur og samlet krefter til det siste angrep mot stortoppen, som vi foretok i renne nr. 3. Denne er 50 meter lang og ender under en hammer, som omgås til høire ved noen smale hyller, — gjennom et trangt pass bort på en snebre, op denne — og vi befant oss på toppen.

Et blick ut for kanten, og vi hadde jernbanelinjen og veien ca. 1800 meter under oss. Romsdalshorn så litet og uanselig ut. Mot syd og sydvest en uendelighet av snedekte fjell med Galdhøpiggen i horisonten. Vest- og nordover strakte synet sig milevis tilhavs, og østover Eikesdalsfjellene, Trollheimen og Dovre.

Efter en times ophold på toppen startet vi for nedtur og var

snart i Lavskar, hvor vi traff det annet parti og sammen med disse sparket oss ned den flere hundre meter næsten loddrette bre i stadige forankringer. Arbeidet lettet ved at vi kunde bruke trin som var hugget av to utlendinger et par dager før. Og 1½ time senere nådde vi atter Adelsbreuen, som vi temmelig hurtig rutsjet nedover inntil en av det annet følge forsvant i en snedekket sprekk. Heldigvis var den ikke så

dyp, så det gikk godt; men vi var herefter litt mere forsiktige, og nådde Frokostplassen i god behold, pakket hurtig sammen og 3 timer senere var vi på Åndalsnesbåten som skulde føre oss tilbake til Molde. Og mens vi stod der ved rekken og betraktet fjellene, gled månen frem mellom Vengetindene og Romsdalshorn og kastet et spøkelsesaktig skjær over Trolltindene.

Trolltindene sett fra Store Trolltind.
(Fot. Birkeland).